

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

CSEPPJÉBŐL AZ APADÓ HOLTÁG

Készítetés tanúvallomásra a Falu ügyében

*„...amíg a vérem kereke jár
a szél amíg számat csiszolja...
lesz a veszített ügynek bolondja...”*
(Nagy László)

Holtág?
Mebénult víztömeg?
Negatív minősítés?
Nincs okod,
bátorságod se legyen
pálcát törni
a közeg fölött, melynek ölén
felsírva
ráeszméltél a létezés
csodájára, amely
könnycseppjéből ítélve
ma is
tisztább
a füst, por, hulladék
mocskától
undort keltően „patinásodó”
Város
ricsajos káoszánál,
ahol
jól,
mert otthon
érezed magad,
olyasféle kötélléssel kapcsolódva
– ragaszkodva! –
a gyalogutak erezetével átszótt,
föllángoló vadrózsabokrokkal

ékes tájhoz,
 „mit hűség arany rablánca alkot”.

Te tudod,
 keserű boldogság
 napról napra
 a hűség fogságában ébredni,
 drágakővé szépült erények
 porladásával,
 sorsrontó gyarlóságok
 buja tenyészetével
 szembesülni,
 mégse bírhat rá
 kényszer, csábítás
 mehtagadva elhagyni
 ezt a közeget,
 fogcsikorgatva
 azonosulsz, együtt vergődsz
 vele,
 égzengéses morajjal, kéken villanó kínokat
 lobbantva és kioltva
 makacsul munkál önvalódban
 a felismerés:
 amiből vétettél,
 a bokrosan sikongó örömmel
 áldott mezőben majd
 – jócskán „*túl a lét felén*” –
 „*fejfád is gyökeret ereszt*”.

Itt, közegebben,
 ahol mára
 feledésbe hajigált erények
 tanítottak, biztattak
 tiszta beszédre,
 amelyhez méltó lehetsz, ha
 – úgy ellenében, hogy őt féltve –
 felszisszenve vállalod a szitkok
 engesztelhetetlen ígéit,
 szentséges indulatból fakadó haraggal
 a veszteré esküdött vádlók szeme közé köpve

akkor is, ha emiatt
 még több
 „*sarat, követ dobál rád a csőcselék*”,
 mert nincs kivétel:
 minden teremtett lélek és közösség
 irtózik szembenézni
 önnön rútságával,
 s ha rákényszerül, máris
 külső, kivédhetetlen hatásokra hivatkozik,
 mint önvalója jobbik felének
 szomorú
 metamorfózisának okozóira.

Fáj a pofon:
 nem tetszeleghetsz
 te sem
 abszolút igazságok
 letéteményesének
 senki által be nem tölthető
 szerepében.

Mit tehetsz,
 jaj mit
 ebben a helyzetben, amikor
 „*tettvágy feszít, fenséges állapot*”
 szolgálni közeged szép érdekeit, de
 „*hasadván kettős csonka féltekére*”,
 szigorú szeretettől,
 sziklát rengető bizonytalanságtól is
 szenvedve
 „*tilalmas igék vérző ajkadon*”,
 a féltés jogán
 eretnekként háborogva
 sorstársak önveszejtő dőreségei
 és kívülről áradó,
 évszázadok sorával dacoló értékrendet
 alámosó, leomlasztani kész,
 korszerűnek kikiáltott
 aljas ideák
 sokasodó kártételei okán?

Ímhol a feladat,
 amelyre kiszemelt Felsőbb Akarat:
 legyél
 bátor tanú
 a perben,
 mikor az újmódi kegyurak szolgálatába szegődött Idő
 kiüresedéssel,
 termékeny létezésre való alkalmasság hiányával
 – mennyi mással is! –
 vádolja közegedet, és
 halmazati büntetésül
 pusztá létjoga elvesztésének kimondását
 készül követelni
 a végső verdiktben,
 miközben az esküdtek
 tőzsdei hírekre fülelnek,
 műdicsfényvel istenített sztárok
 bagzási hóbortjait
 csócsálják,
 a bíró arcán pedig
 „kövér unalom”!

Mielőtt
 elrettentene
 a világnyi tárgyalótermet betöltő
 közöny és rontó akarat rideg valósága,
 figyelj a belső hangra, amely éppúgy lehet
 bármelyik ép lelkű
 atyafidé
 az „alom” szentélyéből, mint ahogy
 ezer évek mélységéből biztató ősök:
*Nem hasra esni
 semmiféle földi hatalmasság előtt!*

Akkor sem,
 ha csupán
 a látás-tapasztalás
 gyötrelmes képességére hagyatkozva
 szólalhatsz meg
 a Tanúk Padján, ha a vádlók

falánk érdekeivel
muszáj-dacosan szembeszegülő
vallomásod miatt
osztóznod kell
az elítélt sorstalanságában.

Akkor sem, sohasem!

Féltés és félelem

adjon erőt
kiáltva kimondani:
a Falu kisvilága
sokkal inkább
Istennek is tetsző természetesség,
mint a vádlók
esztelenül dalmahodó
sivár kővilágát
megtestesítő
Városé!

S amíg

el nem illan
a tiszta beszéd keltette döbbenet,
dobáld tele a termet
további keserű szavaiddal:
a kő sorsa-rendeltetése, hogy
lent,
házak alatt,
utak alatt,
hidak alatt
keménykedjen,
és/vagy
oltalmazó törvények betűivel
televészetten
szolgálja épülésünket,
de soha égboltig magasodva –
Fejed fölött se
holtodban,
*„ha szólít majd az anyaföld törvénye,
és engedelmesen ölébe térve
emléked őrzi bárdolt ékezet”*,

hiszen az utódok hálája
 „tölgyből bárdol érdemet”.

De még élsz, élünk!

Kígyószemmel
 hiába igéz, rontásunkra
 hiába tör
 a megkerült Idő,
 vesztünket hiába áhítják az új Kor
 izgága, tagadásra fölesküdt
 anti-apostolai,
 – mi vagyunk, mert
 lennünk kell,
 folyton újrateremtve önmagunkat
 fiainkban.

Őket, jövőjük jogát

mentve
 kiáltsd süket fülekbe, hogy
 a te Falud
 soha nem vétett
 a Város ellen,
 a cselédje volt, kiszolgálta
 minden időben, amaz pedig „hálából”
 ráuszította
 a gyanútlanul zöldellő kisvilágra
 torz szülőtteit:
 kótyagos téveszméket,
 emberidegen mentalitás
 zabálni vágyó férgeit,
 lelketlen kütyük villódzásába
 belehabarodott világfiakat
 a megsüvegelt értékek
 lerontására bőszen özönlő
 szellemi huliganizmust!

Ha nem a Tanúk Padján,

hol másutt
 süvíthet fel
 az ellenvád:
 megbotránkoztató önimádatra,

elfajzott másságok,
hódító hordák előtti hajbókolásra,
a legszentebb őszállapot, a Falu
elveszejtésén buzgólkodó
magatartása okán
vádoltak padjára
a Várost
kell ültetni,
nem
a megvetés létszugarító körülményei közt
a létfenntartáshoz nélkülözhetetlen javakat
önverejtékével
előteremtő
Falut!

A Város
szeretlenségben fogant,
silány gondviselésben felcseperedett
szerencsétlenjeinek
ricsajos nyüzsgése
terméketlen káosz,
Falun
a hajnalban ébredő kakasok
biztató szavára
gyönyörű napkelték fényénél
pezsdülő élet
ma is
a létezés csodáját
ígéri
a teremtett természettől
el nem idegenült
embernek.

A Város
kővilágában
esély sincs
a mindennapok
megtermékenyülésére,
szingli-szörnyek méhéből
hiányzik

a Jövő és annak hite,
Falun

*„rögben, merészen táguló körökben
a vegetáció zsongása szép,
minden csírában önnön vágya ég:
beteljesülni arany fényözönben”.*

A Város

*„Pazar fénye nem arany, csak sárga,
takar mélysötétet sugárzása”,*

hát kiáltsd világgá:

a mélysötét

tengermélyek jellemzője,

ahol bénává gémberedik

a létezés elevensége,

de a Falu

megejtő szépségű zöldellésében

ott lüktet

a jövőhit, forrón sugarazó

vigaszunk

a ránk erőszakolt

reménytelenségben!

A Városban

*„sorsod az odú, hogy magába zárjon,
vagyik ott az elgyötört recehártya
konokul valami szépséges Másra”,*

a Falu

befogadó önvalósága

még mindig

tálcán kínál

romlatlan szépségeket,

ezért

a hálás

tekintet és mozdulat:

*„befutja, megsimogatja szemed
a régről ismerős, tarolt réteket,
feléjük óvón áldó kezed röppen”.*

Falun

„harang ha kondul rettenettel,

a mélyből érces igéje emel fel”,
a zengő ige, amit
a Város
tülekedő autócsordáinak zajában
a lelkünkkel is meghallani
nem lehet!

Így beszélj.

Ne bénítson
az elfogultság tudata, amíg
a vádlók
még inkább elfogultak
ama
minden ízében természetellenes,
kíméletlenül, pazarló módon
haszonelvű trend iránt.

Készülj fel

erre a kíméletlenségre, mert
– naná! –
a tárgyalóteremben is megjelenik.

Mikor

az igazságot
talárjával elkendőző ügyész
cinikusan
szemedre vetni próbálja
elfogultságodat,
legyél készen
a sóhajos válasszal:
igen, látod
a szeretett közeg
árnyékait, emiatt
„rettenet gyöngye gördül szempilládon”,
de
nevezd nevükön
a jegenyéket,
a terhes anyákhoz hasonlóan
tребélyes diófákat,
amelyeknek árnyéka éppúgy
eltörpül

a kietlen toronyházaké mellett, mint
 napégette mezőkön szorgoskodó
 atyafiaké és asszonynépé
 a kőházak közötti sikátorokban száналmasan bóklászó,
 ezerszer is átkozott
 porok-nedvek
 mámorába
 önmaguk silánysága elől
 menekülni próbáló
 aranyifjaké mellett.

Vagy mégse?

„Pólusok közt a kín húsodba harap”,
 kétségek sarlósan villogó pengéi
 kaszabolják csönddé
 szent haragból születő szavaidat
 a Város
 száналmas góggel fertőzött
 szerencsétlenjei ellen?

Igaz:

ne illesd bántó szóval
 a hidak alá,
 aluljárók zugaiba,
 kapualjak sötétjébe
 számkivetett
 nyomorultakat,
 a napi melóból kimerülten
 hazaigyekvőket sem!
 Sorsos társaid ők,
 s mindenhatóvá avanszált,
 bankszámlákon precízen nyilvántartott,
 mocsoktól tisztára mosott
 Profit
 bezsebelőinek,
 az embervilág ordasainak
 megváltást már nem remélő
 áldozatai.

De hozhat-e
 megváltást

a reménytelenség?
Hinned kell,
hogy nagy haragod szavai
ha felsüvítenek,
értük is szólsz,
a kitaszítottakért, a kifosztottakért,
mikor
a tőlük, tőletek
elorzott javak halmain
hivalkodó paloták
dölyfősei ellen!

Zúgjon hát
„haragod” haragja „félreverten”,
állva a Tanúk Padján
emelkedj a glóriák magasába,
rombold le azokat
a méltatlanok feje fölül,
a Városnak nevezett
kerge hangyaboly
örök-füstös egéről,
erős hittel
kiáltsd bele
a kővilág mihaszna zajába:
áldott
a te Falud,
és ha
mezőillatú létére
ráomlik
kárörömmel dübögve
a kietlen körengeteg hatalma –
„szétrúgja dühöd a csúf alakzatot”!